

Горко ти. Неволно може би,
неволно, но внезапно потъмняла,
моята любов ти днес уби.
И горко ти, жена. Бездихно занемяла,
ти стоиш и гледаш. Туй е тя,
невинната: как хубава изглежда
в наakit от увехнали цветя.²¹

Всъщност не особено изкуството алегоризиране и членение на образите любов – любима – жена, което Яворов провежда в този си текст, е предадено в писмото на Лора с непредубедена простота: „моята любов към тебе, която ти си решил да убиеш с една студена и мъчително бавна жестокост“. В отличие от Яворовите драми, които тя все още жадно чете и в които търси и открива своите подобия, Яворовата лирическа ситуативност и мотиви са вече усвоени, асимилирани от епистоларния ѝ изказ, откъдето ненадейно проблясват като напомняния, като алюзии, като наподобявания, но понякога и като разподобявания. Познавачът на Яворов ще открие, освен от „Затмение“ и „Маска“, скрити или явни следи от „Обичам те“, „Теменуги“, „Шепот насаме – III“, „Пръстен с опал“ (стихотворението „Зов“ изпада от този ред, защото споменаването му винаги е съпроводено с открито цитиране).

Разбира се, молбата „Днес бих искала да те срещна, само да се разми-нем, но да те вида“²² би могла да се схване като израз на всеотдайна влюбеност, която се нуждае от непрестанно подхранване на своите ви-зии – т.е. като израз на метафизично любовно чувство. От друга страна обаче, в това настояване за мимолетно докосване на погледите, за тази наситена краткотрайност отеква болезнено проблемът за изтичащото време – основен лирически актант в любовното стихотворение на Яворов „Среща“:

Викнал бих от болка – времето лети,
викнал бих от ужас – ще отминеш ти [...]

Предположението за стилизиране на тази среща според „Среща“ (1906) на Яворов се подкрепя от критическия упрек на Лора срещу помпозния епитет „страшно“ в новата драма на поета, безсъмнено разпознат от нея като отглас от „Среща“ („мене ми е страшно – дишаш ти за

²¹ Този и всички следващи цитати от поезията на Яворов са взети от: Яворов, П. К. Събрани съчинения. Т. I. С., 1977.

²² Вж.: Лора – Яворов. Писма и документи. С., 1983, с. 167.